

Bir Bozkır Vedası

– Mikail Dede · 01 Ocak 2026

Henüz adını bilmediğim bir sükût vardı aramızda
ne dua olmuştu
ne günah... sadece bozkırın göğsünde uyuyan bir rüzgâr
Gözlerin hâlâ göğe bakıyordu
ama gök artık sonsuz değildi
ilk kez
bir sınırı vardı
gök mavinin
Yüreğimde taşıdığım sevgi
ısınmış bir taş gibiydi
yakıyordu
ışık sanmıştım
Rüzgâr sustuğunda fark ettim
otlar eğilmişti dört rüzgâra
secde değildi bu
alışkanlıktı
Bir ismi fısıldadım içimden
cevap gelmedi
o an

sesin yankıya dönüştüğünü öğrendim
Bozkır hâlâ ufuksuz
ama içinden geçilecek değil
katlanılacak bir yerdi artık
Ve sen
henüz gitmemiştin
ama
kalmanın da bir terk ediş olduğunu
ilk kez
orada anladım...

Gecenin omzuna bırakılmış bir ağırlık gibi
zaman
artık ileri yürümüyordu
çörekleniyordu
Adımlarımız aynı toprağa düşse de
izler
birbirini tanımıyordu
rüzgâr bile
hangimizin ardından eseceğini
şaşırmıştı
Bir kandil yaktım içimde
alevi vardı
nuru yoktu
aydınlatmadan
sadece gölgemi büyüttü
Adını tekrar andım
bu kez dudaklarımda
kelime ağırlaştı
taş oldu
dua olamadı
Gökyüzü kapandı usulca
ne bir fırtına
ne bir işaret
sadece
sessiz bir vazgeçiş
Ve anladım
bazı yollar yürünmez
onlarda durulur

Bazı sevdalar yaşanmaz
onlarda
eksilerek kalınır
Bozkır
artık çiçek vermiyor
ama
beni benden alacak kadar
sonsuz...

Artık adını anmıyorum
çünkü ad
varlığa çağırır
sen
yokluğunla kaldın
Sessizlik
bir cevap olmaktan çıktı
bir mekân oldu
içinde dolaştığım
Dizlerimde eski bir secde izi
alnımda değmemiş bir yer
ne göğe ait
ne toprağa
Zaman
beni terk etmedi
sadece
benden vazgeçti
Ve ben
ilk kez
kaybolmayı
bir kurtuluş sanmadım
Bozkır sustu
rüzgâr yönsüz
gök renksiz
Ama içimde
her şey çekildiğinde geriye kalan
o çıplak boşlukta
insan
kendini tanımış
Şimdi

ne sana geliyorum
ne senden gidiyorum
Sadece
eksilmiş bir varlık gibi
olduğum yerde
duruyorum...